

регіоні. Що стосується протидії спекуляції землі, то землевласник не зможе продати ділянку щонайменше протягом п'яти років, або ж сплатити державне мито на перепродаж. Першого року це буде 100 відсотків від нормативної грошової оцінки землі. Законопроект жорстко регламентує можливості потенційного покупця: граничний можливий максимум землі «в одні руки» – не більше 2100 га; надання податкової декларації для підтвердження прозорості доходів під час купівлі землі; антимонопольна перевірка покупця щодо зв'язків із зацікавленими особами, а також на родинні та підконтрольні зв'язки.

На території нашого Лубенського району провадиться роз'яснюва-

льно-інформаційна робота про запровадження ринку земель сільськогосподарського призначення. Для нас надзвичайно важливо довести до кожного села, до кожного селянина правдиву інформацію про перспективи та переваги земельного ринку. Ми хочемо, щоб законопроект «Про ринок земель» став справді «народним законом», максимально врахувавши інтереси всіх суб'єктів ринку.

Від земельного ринку виграють усі, передусім – українське село. Інвестиції в землю повернуться не лише високими врожайми та підвищенням родючості ґрунтів. Залучення землі до товарно-грошових відносин дасть змогу, не покладаючи надій на

далеку й туманну перспективу, відродити фінансово-господарську, соціально-духовну та екологічну силу села. Без гасел і мітингових закликів, а конкретними справами, реальними капіталовкладеннями.

Вважаю, що прийняття закону про ринок земель позитивно вплине на соціальний та економічний розвиток села, змусить державу привести до цивілізованого стану земельний кадастр, державний реєстр землевласників і землекористувачів. На якісно новий рівень підніметься й управління державними землями. Крім того, буде сформовано реальну ціну на землю, а земля підлягатиме реальному оподаткуванню.

Патріотизм законодавців – категорія не тільки моральна

Микола ЗАВАЛЬНИЙ,
голова Михайло-Коцюбинської
селищної ради
Чернігівського району
Чернігівської області

Проте дати однозначну відповідь на питання про започаткування ринку землі місцеві громади поки що не готові. Це показали, зокрема, результати опитування, проведені серед мешканців нашої селищної ради.

Скажімо, власники, які мають земельні ділянки, приватну техніку (трактори, комбайни) та робочу силу (великі родини та спадкоємці), категорично проти продажу землі.

Керівники сільгоспдприємств, у господарствах яких трудяться в середньому 60–70 працівників, на

Аналізуючи ситуацію, що склалась у сфері земельних відносин, сьогодні всі розуміють: конче потрібні докорінні зміни. Адже часто-густо спостерігаємо хижацьке ставлення до землі: з неї висмоктують усі соки, практично не вкладаючи нічого у відновлення. Маємо безліч фактів, коли земля через певні схеми просто переходить з одних рук до інших або змінює своє призначення, особливо на прилеглих до міст територіях.

жаль, не мають належних коштів, щоб скупити земельні ділянки. Тож під час опитування зазначали, що реально можуть узяти землю тільки в оренду і платити людям орендну плату за використання земельних ділянок. Та якщо прийдуть заможні інвестори і викуплять земельні наділи, такі сільгоспдприємства розваляться. Люди залишаться безробітними, а громада втратить кошти з податків, які надходять до бюджету.

Зрозуміло, що люди передпенсійного та пенсійного віку, особливо ті, в кого немає прямих спадкоємців, зацікавлені не в примарних перспективах, а в отриманні можливості реалізувати свої земельні ділянки і вже сьогодні мати за них реальні кошти.

Є й така категорія громадян, котрі вважають, що вся земля має належати державі. І щоб саме держава надавала земельні ділянки в оренду, навіть у довгострокову, тим громадянам, які хочуть і можуть її обробляти.

Значна частина респондентів висловила думку про те, що в земельному законодавстві є багато неточностей, непорозумінь і що воно потребує докорінного доопрацювання. Деякі громадяни застерігають, що під час прива-

тизації земельних ділянок постає низка проблем через високу плату за виконання землевпорядних робіт, а також у зв'язку з тим, що й досі не встановлено граничні ціни з надання послуг. Не сприяє якісній та вчасній роботі й те, що в сільських, селищних радах немає посад землевпорядників. До того ж сільський чи селищний голова не може сам охопити такий обсяг роботи.

Тож навіть із результатів анкетування можна зробити висновок: вирішальну роль у цьому процесі має відіграти держава. Від того, наскільки патріотичною та продуманою буде позиція сучасних законодавців, тих, хто приймає доленосні рішення, залежить майбутнє багатьох поколінь і розвиток нашої суспільства загалом.

Громада в переважній більшості схильна до того, що проводити земельну реформу можна лише за умов чіткої й прозорої політики владних структур та виписаного під реформи законодавства. Від виваженості ухвалених рішень залежатиме не тільки продовольча безпека країни, а й майбутнє українського села як цивілізаційної категорії нашої держави.